

KARŞINIZDA SİHİRBAZ TONGO!

Bütün bu olanların başıma neden geldiğini iyi biliyorum. Çok meraklıyım da ondan. Sihirbaz olmanın nedeni de bu merak aslında. Henüz küçük bir çocukken babam beni bir sihirbazın gösterisine götürmüştü. Gösteriyi büyük bir merakla, sonuna kadar soluksuz izlemiştim. Eve dönünce de gördüklerini hemen uygulamaya kalkışmıştım. O gün, sevgili annemi fazlasıyla kızdırdığımı da iyi hatırlıyorum. Zavallı anneciğim evdeki bazı küçük eşyaların kaybolmasına iyi bir gerekçe bulmuştu çünkü.

“Orhan? Çay süzgecini sen mi kaybettin yoksa?”

“Yok anneciğim. Yemin ederim ben bir şey yapmadım!”

“Yapmışsındır, bilmez miyini? Kırk yıllık süzgeç durup dururken buharlaşıp havaya uçmadı ya?”

Belki de annem haklıydı. Şu izlediğim sihirbazlık oyunlarını kendi kendime uygulamaya çalışıyordum. Hiç olacak şey miydi bu? Her işte olduğu gibi sihirbazlığın da bir

eğitimi varmış meğerse. Tabii, bunu çok daha sonra öğrendim. Ancak, artık çok geçti; bir başka alanda eğitimi yapmıştım çünkü. Buna rağmen sihirbazlığa merakım hiçbir zaman azalmadı.

Eğitimimi tamamlayınca bir iş bulmuştum, ama masa başında oturmak beni hiç mutlu etmiyordu. Zamanımı iş yerindeki arkadaşlarımın küçük oyunlar sergilemekle geçiriyordum. Kinyi zaman masanın stindeki kalemliği kaybeder ya da boynumdaki kravatın rengini değiştirerek oda arkadaşlarımı şaşırtırdım. Odanızın kısa süre içinde küçük bir gösteri salonuna dönüştüğünü söylememe gerek var mı?

“Hey, Orhan! şu kravatın rengini bir kez daha değiştirsene!”

Böyle seslenen bir arkadaşın dileğini ikiletmek ne mümkün!

O sırada bir başka arkadaşım sze karışırdı.

“Rengini değiştirmiyor akıllım! Dikkatli bakarsan aslında el çabukluğuyla kravatı değiştirdiğini fark edebilirsin.”

Bunu söyleyen arkadaşım elbette haklıydı. Çünkü yaptığım şey küçük bir oyundan ibaretti aslında. Onlardan tek farkım bu beceriyi öğrenmiş olmamla, dahası çalışarak oyunda ustalaşmanla ilgiliydi.

Ofisteki gösterilerin izleyicileri günden güne artmaya başlamıştı. Dosyalardan çok yapacağım oyunlarla ilgili niyordum ben de. Masamdaki çekmecelerin içi ofis malzemeleriyle değil, renkli mendillerle, küçük oyun kartlarıyla doluydu. Günün birinde odaya bölüm müdürümüz de girivermez mi!

“Genç dostum!” diye seslendi müdür bey. “Burasının sihirci gösterilerinin yapıldığı bir salon değil, bir iş yeri olduğuna sana hatırlatmak isterim!”

Ne diyebilirdim ki? Müdür bey sonuna kadar haklıydı. Odaya toplanmış olan birkaç kişi sessizce dağılıverdi. Şimdi boşalan odada çatık kaşlı müdürümüzle baş başa kalmıştık.

“Özür dilerim müdür bey,” diye nırılandım masanın arkasına geçerken.

“Şu kravatın rengini değiştirme meselesine gelince...”

“İnanın bir daha olmayacak.”

“Ama son bir kez daha olmalı!”

“Efendim?..” diye kekelemiştim şaşkınlıkla.

“Gerçekten değiştirebiliyor musun, kravatın rengini yani.”

Müdürümüz ısrarla yüziime bakıyordu. Çatık kaşları şimdi yerini meraklı bakışlara bırakmıştı. Gülümseyecek cesareti bulmuştum kendimde.

“Elbette,” dedim.

“Yap da görelim öyleyse!” diye bağırınvermişti müdür bey. Bu, benim için çocuk oyuncağımdan farksızdı. Numaramı tamamladığımda müdür bey bir an ne yapacağını şaşırılmış, sonra da “Mükemmel!” deyjip odayı sessizce terk etmişti.

Sonunda mutlu olmadığım büro işinden ayrılmaya karar verdim. Ben bir sihirci olmalıydım. Yaptığım oyunlarla insanları şaşırtmak çok hoşuma gidiyordu. Küçük çocukların şaşkınlıkla oyunlarını izlemeleri beni öyle mutlu ediyordu ki! Ancak bu küçük oyunlarla yetinmemeli, daha büyük numaralar öğrenmeliydim. Uzun zaman ustaların

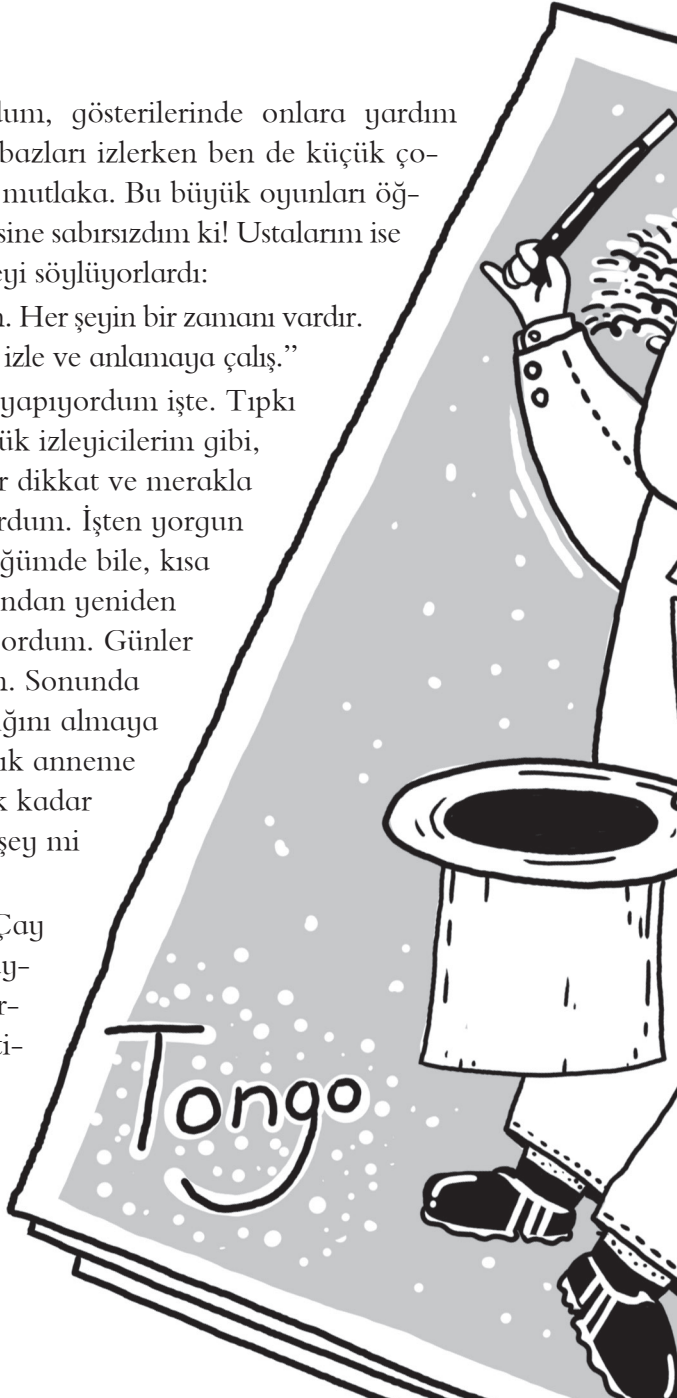
yanında bulundum, gösterilerinde onlara yardım ettin. Usta sihirbazları izlerken ben de küçük çocuklar gibiydim mutlaka. Bu büyük oyunları öğrenmek için öylesine sabırsızdım ki! Ustalarımı ise bana hep aynı şeyi söylüyorlardı:

“Sabretmelisin. Her şeyin bir zamanı vardır. Şimdilik dikkatle izle ve anlamaya çalış.”

Ben de bunu yapıyordum işte. Tıpkı beni izleyen küçük izleyicilerim gibi, ben de büyük bir dikkat ve merakla ustalarımı izliyordum. İşten yorgun argın eve döndüğümde bile, kısa bir molanın ardından yeniden çalışmaya başlıyordum. Günler boyunca çalıştım. Sonunda emeğimin karşılığını almaya başlamıştım. Artık anneme yanıt verebilecek kadar ilerlemiştim. Az şey mi bu?

“Evet anne! Çay süzgecini ben kaybettim; ama istersem onu geri getirebilirim!”

Ah, ne kadar geç! Artık ne sevgili

annem, ne de babam vardı yanım da. Zaman çok hızlı geçiyor. Hiçbir sihirbazlık numarası bunu durduramaz. Keşke olabilseydi! Sevdiklerimizi, kaybettiğimizi yakınlarımızı geri getirebilecek bir oyun, eşsiz bir gösteriye dönüşmez miydi sizce de?

Size başımdan geçenleri anlatacaktım değil mi? Oysa sözü nerelere getirdim. Neyse, anlatacağım elbette. Yaşadıklarım çok ilginç ve eğlenceli çünkü. Sihirbaz Tongo'nun öyküsünü keyifle okuyacağınıza eminim.

Sihirbaz Tongo kim mi? Elbette benim. Sihirbaz Orhan hiç etkileyici değil

çünkü. Bir sihirbazın farklı, gizemli bir adı olmalı. Evet, yeni işimle birlikte yeni bir ad gerekiyordu bana. Uzun araştırmalardan sonra Tongo adını almaya karar verdim. Bu ad bana oldukça yakışmıştı. Gösteri yaptığım salonun dışına konan büyük fotoğrafını görmeyi çok isterdim doğrusu. Bir elinle silindir siyah şapkayı tutuyorum, diğer elimde ise sihirli sopam var. Küçük yardımcım ve sevinli dostum Bıcırık her an şapkadan çıkabilir. Bıcırık, tavşanımın adı. O iyi bir dost olduğu kadar, büyük gösterimin de ortağı. Gösterinin sonuna doğru görev alıyor ve şapkadan tavşan çıkarma oyununda bana yardımcı oluyor.

Tabii keyfi yerindeyse! Bıcırık oldukça şakacı bir tavşan. Kimi zaman bana sürprizler yapmaktan hiç usanmaz. Bunu anlıyorum ama hiç değilse gösteri sırasında bu tür şakalar yapmasa ne güzel olurdu! Tüm izleyici dostlarım, küçük seyircilerim şapkadan bir tavşan çıkacağını sanıyorlar ama o da nesi öyle? Bir marul değil mi bu? Ya da koca-man bir havuç! Ah, ona bunun benim gösterim olduğunu asla anlatamıyorum. Çocuklar kahkahadan kılılırken, o da siyah uzun ceketimin arkasından hop diye sahneye atlayıveriyor. Şimdi salondaki kahkahalar daha güçlü, daha coşkulu! Ama ben böyle olmasını hiç istemiyorum. Gösteriden sonra Bıcırık'ı karşıma alıyor ve usanmadan bir kez daha anlatıyorum:

“Dinle Bıcırık! Gösterimi bozmandan hiç hoşnut değilim. Bir daha böyle şakalar istemiyorum.”

Sanki az önceki yaramazlığı yapan o değil. Uzun, beyaz bıyıklarını oynatarak dinliyor beni. Başımı aşağı yukarı

salladığına göre beni anlamış olmalı. Anladı mı dersiniz? Hiç sanmam! Bir sonraki gösteride Bıcırık'ın yeni bir şaka-sıyla karşı karşıya kalacağıma adım gibi eminim! Bu davranışından dolayı onu cezalandırmadım da değil hani. Bir keresinde şapkadan tavşan çıkarma oyunundan vazgeçmeye bile karar verdim. Ama bu kez de izleyici çocuklar sanki sözleşmiş gibi bir ağızdan bağırmaya başlamazlar mı!

“Şapkadan tavşan çıksın!”

“Evet evet! Sihirbaz dediğin şapkasından tavşan çıkar-malı!”

Çaresiz, numarayı yeniden programa aldım. Bıcırık'ı cezalandırmam işe yaramamıştı. O sanki sonucun böyle ola-cağından emindi. Konuşsaydı şöyle söyleyecekti örneğin:

“Tongo bey! Çocukları duydunuz. Şapkadan beni çı-kartmanız kaçınılmaz!”

“Sevgili Bıcırık. Bu numarayı yapmayı ben de çok isti-yorum, ama sana söz dinletemiyorum ki!”

“Peki öyleyse. Söz veriyorum. Bundan sonra oyunumuzun kurallarına uyacak ve şapkadan yalnızca ben çıkacağım!”

“Söz mü Bıcırık?”

“Tavşan sözü, dostum Tongo!”

Aramızda böyle bir konuşma geçmiyor elbette. Bir tavşanın konuşabileceğini düşünemiyorum doğrusu. Hele ki Bıcırık! Laf aramızda, onun bir konuşması eksikti! Sahnede beni zor duruma düşürmüş olması yetmezmiş gibi, bir de gösteriden sonra şöyle bir söylev hiç hoşuma gitmezdi sa-nırım:

“Değerli izleyiciler, sevgili küçük dostlar! Tongo’yu yeterli kadar rezil ettik. Hadi artık onu daha fazla üzmeylem, ne dersiniz?”

Evet, Bıcırık neyse ki konuşmuyor arkadaşlar. Yoksa sihirbazlık numaralarının en büyüğünü yapmış olur, yani yerin dibine geçerim. Tabii utançtan!

Ne olursa olsun, işini çok seviyorum ben. Sahneye çıkmak çok heyecanlandırıcı. Beni sahneye çağıran o anonsu duyduğum an öyle mutlu oluyorum ki, anlatamam!

“Şimdi de karşınızda akıl almaz oyunlarıyla büyük sihirbaz Tongo!”

Evet, bu çağrıyı duyduğumda ben bile etkileniyorum. İlk günlerde fazla alışmamıştım aslında. Bu çağrının ardından ben de bir süre sağıma soluma bakınır, acaba kim gelecek diye beklerdim. Sonunda sahne görevlisi beni uyarırdı.

“Haydi Tongo! Gösteri zamanı!”

Bütün zorluk sahneye çıkana kadar. Sonrası kendiliğinden geliyor çünkü. Salonda sizi meraklı gözlerle izlemeye hazır yüzlerce küçük izleyiciyi eğlendirmekten daha hoş ne olabilir? Haydi bakalım, boş bardaklar dolsun... Şemsiyeler çiçek olsun! İzleyicilerin şaşkın bakışları sizi daha da güçlendiriyor. Daha büyük, daha etkileyici oyunlarınızı sunmak için sabırsızlanıyorsunuz. Şeytan torbasına koyduğunuz gazete kesikleri ipek mendiller olarak geri dönüyor. Üstelik birbirine düğünlenmiş bir biçimde! Şaşkın bakışların ardından kopan kahkahalardan siz de payınızı alıyorsunuz elbette. Eğlendirirken eğlenmek böyle bir şey işte. Çocukken